

In de voetsporen van Vincentius

‘We zijn ooit begonnen op de zolder van de stallen’

Al ruim 175 jaar is de Haagse Vincentiusvereniging actief. Via allerlei activiteiten zet de vereniging zich in voor kwetsbare stadsgenoten. Bestuursvoorzitter Wim Philipsen: ‘Ik ben zelf niet kerkelijk opgegroeid, maar die actieve barmhartigheid past bij me.’

Onderweg naar de Vincentiushof – de zetel van de Haagse Vincentiusvereniging – kom ik broeder Frans Wils tegen. Hij woont er nog, de laatste broeder van de Broeders van Maastricht, 160 jaar de bewoners van het Stadsklooster. De gebouwen zijn deel van een groter complex aan het Westeinde: alles in eigendom van de Vincentiusvereniging Den Haag. In de eetzaal zijn de tafels gedekt, in afwachting van de gasten van het Straatpastoraat. Voor de servieskasten in de eetzaal staan de digitale onderwijsborden voor de Nederlandse taallessen, die elke avond door vrijwilligers gegeven worden.

‘Vincentius leerde de arme kinderen lezen en schrijven’

‘Die borden zijn ons in de schoot geworpen’, zegt Wim Philipsen, sinds 2021 voorzitter van het bestuur van de Haagse Vincentiusvereniging. Het Multicultureel Ontmoetingscentrum (MOC) in de Schilderswijk – van katholieke origine – moest onlangs de deuren sluiten en heeft verschillende activiteiten aan hen overgedragen, waaronder het taalonderwijs. Philipsen: ‘Dat taalonderwijs past bij ons. De heilige Vincentius, naar wie we genoemd zijn, leerde de arme kinderen in zijn tijd ook lezen en schrijven.’

Armenschool op zolder

De rooms-katholieke Vincentiusvereniging werd in 1833 in Parijs opgericht door een groep studenten die zich bekommerde om arme gezinnen in de stad. In 1846 kwam er een afdeling in Den Haag. Inmiddels zijn er wereldwijd veel plaatselijke verenigingen. ‘We hebben geluk gehad’, vindt Philipsen. ‘Ruim 150 jaar geleden begon de Vincentiusvereniging op de zolder van de stallen van het landhuis Swanesteyn de eerste armenschool. De weduwe die op het landgoed Swanesteyn woonde, liet na haar dood een groot deel van de grond en gebouwen van het landgoed na aan de Vincentiusvereniging. Er kwamen nieuwe gebouwen op dat stuk aan het Westeinde: het Stadsklooster, een kapel, tuin en schoolgebouwen. In de loop van de jaren kwamen er meer Vincentiusscholen in Den Haag. De Broeders van Maastricht, die in het Stadsklooster woonden, verzorgden het onderwijs.

Wim Philipsen in de Speelgoedbeurs met Gerda van Schie, een van de projectleiders.

Nu de broeders weg zijn, wordt het Stadsklooster verhuurd aan een christelijke stichting die er een woongemeenschap heeft opgezet die ook opvang biedt aan kwetsbare mensen. De zalen en de kapel van de Vincentiushof worden elke vrijdagmiddag gebruikt door het Straatpastoraat en in het weekend door verschillende Afrikaanse kerken. En er zijn andere gebouwen: een aantal woningen, bedrijfsverzamelgebouw ‘de Aap’ voor kleine bedrijven, het Theater in de Steeg en de Speelgoedbeurs, waar gezinnen met weinig financiële middelen gratis tweedehands speelgoed kunnen uitzoeken.

Verduurzamen

De Vincentiusvereniging heeft door de gebouwen een mooi kapitaal. De inkomsten uit de verhuur van de panden worden ingezet voor activiteiten en jaarlijkse donaties aan bijvoorbeeld Sociale Fondsen Den Haag en Weekje Weg, maar ook voor het onderhoud van de eigen panden. Wim Philipsen werd als bouwkundige in 2013 lid van de vereniging. ‘Het is een grote investering om alle panden te verduurzamen’, stelt hij. ‘Het is belangrijk. Ik wil graag iets goeds achterlaten voor de toekomst van de vereniging. We bestaan inmiddels 178 jaar en dat moet zo nog vele jaren doorgaan. Ik ben zelf niet kerkelijk opgegroeid, maar die actieve barmhartigheid past

bij me. Daarvoor moeten we ook meer zichtbaar zijn als Vincentiusvereniging en samenwerken met andere organisaties. We zijn nu bezig met het ontwikkelen van een app voor daklozen in Den Haag; zo gaan we met de tijd mee. We willen niet alleen een fonds zijn maar een actieve

organisatie, nu en in de toekomst. Nieuwe leden en vrijwilligers zijn altijd welkom.’

NIENKE VAN DIJK

INFORMATIE: VINCENTIUSDENHAAG.NL

Liebe, love, l'amour

Na de feestdagen is januari voor veel mensen een saaie maand. Een goede gelegenheid om een mooi muzikaal programma te laten klinken in de Bergerie van de Pastoor van Arskerk. Het VIVA Ensemble zingt liederen waarin de liefde centraal staat, met als titel: Liebe, love, l'amour. Op het programma staan liederen van Robert Schumann, Gerald Finzi, Gabriel Fauré en Wolfgang Amadeus Mozart. Na afloop een drankje en een hapje.

Zo. 26. 15-16 U. PASTOOR VAN ARSKERK, AALTJE NOORDEWIERSTRAAT 4. VRIJWILLIGE BIJDRAGE.

IN-DRUK

DE KOELKAST LEKT

Zo'n grote, Amerikaanse koelkast hebben wij niet nodig met ons tweepersoonshuishouden. De inbouwkoelkast die we in onze woning aantreffen, voldoet. In de kelder staat een reservekoelkast, uit de nalatenschap van mijn moeder. Handig om van alles in op te bergen als we iets feestelijks organiseren. Omdat we logés hebben, krijgen zij daar de beschikking over. Na een paar dagen produceert de koelkast ijsafzetting en lekt er water op de grond. De rubberen afdichting functioneert niet meer naar behoren. Weggooien of wegdoen? Mijn vrouw is daarin heel terughoudend, maar soms kan het niet anders. Oplappen lukt niet meer. Vroeger was een sinterklaasintocht met zwarte pietten heel feestelijk, nu geeft dat toch gemengde gevoelens. Dat mijn moeder als werkster in de

keuken bij ‘mevrouw’ haar boterhammetje nuttigde, vond ze normaal. Bij een Gooise villa werd mij verteld dat het personeel vroeger niet door de voordeur naar binnen mocht, voor hen was een zijdeur gereserveerd. Maar de ‘afdichting’ tussen de standen is versleten, ook al was het toen normaal. Als onze minister-president als een repeteergewer herhaalt: ‘In het kabinet is geen racisme’, dan lekt de koelkast. Geert Wilders had daar van alles ingestopt, maar er is onloochenbaar iets aan het bederven. Staatssecretaris Chris Jansen zegt: ‘Als privépersoon sta ik nog steeds achter de uitspraak “minder, minder, minder, Marokkanen”.’ Ondanks de staatsrechtelijke afdichting van Omtzigt, toch een plasje in de kelder van het kabinet. Het discrimineren van moslims

FOTO: DEV BENJAMIN VIA UNSPLASH

was ook ingevroren. Maar nu herhaalt Wilders dat hij de islam uit het publieke domein wil verdrijven. Zeker, hij is geen kabinetslid, maar minister Faber maakt een onsmakelijk drankje van wat er uit de koelkast lekt. Ze

nam haar uitspraken over omvolking en de islam als verwerpelijke ideologie niet terug. Desalniettemin vond minister-president Schoof dat geen reden haar de ministerspost te onthouden. Kortom, we hebben een kabinet dat droomt van een Nederland van minstens twintig jaar terug. Toen er nog geen excuses gemaakt werden voor ons slavernijverleden, er nog geen Marokkanen in het kabinet zaten, het grondwater vervuild werd, Schiphol baan op bulderbaan stapelde en burgemeesters niet islamitisch waren. ‘Het strengste asielbeleid ooit’, herhaalt minister Faber in elk interview als een mantra. Het COA betaalde zich blauw aan dwangsommen, omdat mantra's geen opvangplekken produceren. Het COA moet naast mogelijke toekomstige dwangsommen kostbare hotelkamers betalen om de

mensenrechten te redden. Want zonder bad, bed en brood voor vluchtelingen sla je als beleidsmakers een modderfiguur. Dakloze en bedreigde mensen, zo hebben we ooit afgesproken, hebben ook rechten. Diep gebogen kom ik uit onze lage kelderruimte. Er zit niets anders op dan de koelkast op te ruimen. ‘Maar wat ontdooid is geweest kun je geen tweede keer invriezen’, zegt mijn lief. Goed, dan delen we ons koelkastje met de logés en doen we wat zuiniger aan. De inhoud van de lekkende koelkast gaat in de biobak. Een mooi begin van het nieuwe jaar: loslaten en samen bedenken wat we echt nodig hebben.

ROB VAN ESSEN